

GETUIGENIS: VERGEET DE KINDEREN NIET

30 april 2020 / [In de kijker](#)

Allicht kwam het bij ieder van ons ongemeen hard binnen. Het nieuws dat we voortaan afgezonderd van elkaar onze dagen zouden moeten invullen. Want er drong immers een virus onze samenleving binnen. Een virus dat tot dan toe in volle verwijdering van ons was gebleven. Een virus dat in staat is om ons samenlevingsmodel in vraag te stellen. Een virus dat de vele mankementen in onze samenleving genadeloos bloot zou leggen.

Yasmina El Boubkari

Het zijn mankementen die ik vanuit mijn rol binnen de vzw [Vergeet de Kinderen Niet!](#) maar al te goed wist te benoemen. Daar had ik dit virus immers niet voor nodig. Desalniettemin zou het ook mij hard treffen. Dit virus zou alles op scherp stellen in mijn hoofd. Al snel werd ik geconfronteerd met de pijn die dit virus bij de vele jonge kinderen die we bereiken zou aanrichten. En dan spreek ik niet zozeer over de fysieke dan wel de mentale pijn. Dit zijn immers kinderen wier ouders dakloos zijn.

Het zijn kinderen die zich in een precaire situatie bevinden. Maar bovenal zijn dit kinderen die in "normale" omstandigheden al buiten ons samenlevingsmodel vallen. Het zijn kinderen die amper adem durven te halen. Omdat ze bang zijn voor de gevolgen. Hun pijn werd zo tastbaar dat ik als mens maar zeker ook als vrijzinnig humanist niet gewoon kon negeren. Ik geloof immers heel hard dat pijn deelbaar is. Waardoor ik het voor deze kinderen iets dragelijker zou kunnen maken. Ik had geen tijd om me in zelfmedelijden te wentelen. Laat staan om me zorgen te maken over mijn eigen positie in het leven. Want voor wie er aan mocht twijfelen, ook voor mij zijn dit ongekende tijden.

In een wereld die nog meer dan voorheen helemaal op zichzelf plooit geloof ik des te meer dat we de hand moeten reiken aan diegenen die onze handen het hardst nodig hebben. Kinderen van dakloze ouders. En kinderen zich in een moeilijke thuissituatie bevinden.

En dus begon ik aan een zoektocht. Een zoektocht die me nog meer dan voorheen met mezelf zou confronteren. Het moest een zoektocht worden waarbij ik de kinderen die uit de boot vallen mijn hand zou reiken. Een hand die gretig door hen werd vastgenomen. Het moest een hand worden die stabiliteit bracht in onzekere tijden. Er sprak zo een vanzelfsprekendheid door de ogen van deze kinderen dat ik niet anders kon dan al die kleine handen stevig vast te grijpen. Om nooit meer los te laten.

Maar dat zou ik niet alleen doen. Binnen de vzw [Vergeet de Kinderen Niet!](#) zijn er immers 32 vrijwilligers actief die me allemaal hun handen aanboden. En zo kwam er een golf van solidariteit op gang. Het kabinet van minister Somers beloofde me om de nodige apparatuur te leveren zodat ook de kwetsbare gezinnen waar ik mee in aanraking kwam zou kunnen deelnemen aan het afstandsonderwijs dat vlak na de paasvakantie werd geïnstalleerd. Helaas strooide een ondoordachte actie van een

ander kabinet roet in ons eten. Waardoor we plots deelgenoot werden van een absurd politiek schouwspel.

Omdat er geen tijd te verliezen viel en ik ook gewoon aan dakloze kinderen de mogelijkheid wou bieden om hun huiswerk te maken week ik af van het geijkte pad en begon een eigen zoektocht naar ICT-materiaal. Enerzijds omdat ik uit het verleden al geleerd had dat het niet evident is om als dakloos kind je huiswerk te maken. Anderzijds omdat ik weet dat er basale zaken in de weg staan. Het ontbreken van de nodige apparatuur is daar zeker één van.

Maar dikwijls ontbreekt het deze kinderen ook vaak aan fysieke ruimte. En de rust om als kind in een kwetsbaar gezin aan je huiswerk te beginnen. Bovendien kunnen deze kinderen vaak geen beroep doen op een volwassene die hen wegwijs maakt in de vele online taken die de scholen dagdagelijks en met een zekere evidentie rondsturen.

Natuurlijk zijn er hier en daar leerkrachten die zich ten volle bewust zijn van de problematiek maar tegelijk stel ik ook vast dat diezelfde leerkrachten er vaak niet toe komen om een één-op-één begeleiding te doen. En dus kruipen deze kinderen liever in hun schulp. En laten ze op die manier hun werk liggen. Omdat ze geloven dat niemand in hen gelooft. Een gevoel waar mijn inziens geen enkel kind mee geconfronteerd zou mogen worden. Geen enkel kind verdient het immers om te moeten horen dat het niet goed genoeg is.

Inmiddels beschikt ieder kind over hetgeen het nodig heeft om aan zijn of haar schoolse verplichtingen te kunnen voldoen. En daar ben ik best wel trots op. De warmte waarmee ik doorheen mijn zoektocht werd geraakt doet me meer dan ooit geloven in een warme, hechte en solidaire gemeenschap. Zo kregen ook alle kinderen die de vzw Vergeet de Kinderen Niet! bereikt – 76 om exact te zijn – de paashaas op bezoek.

Dankzij alle medewerkers van de Raad van de Vlaamse Gemeenschapscommissie was het de afgelopen weken smullen geblazen. Of hoe een klein gebaar een grote indruk kan nalaten. Dat een organisatie als deMens.nu vervolgens onze kleine vzw bijzonder warm genegen is bleek dan weer uit hun spontaan voorstel. Zij wilden immers het nodige beschermingsmateriaal ter beschikking stellen voor ieder kind. In de vorm van mondmaskers. Iets waar onze overheid tot op vandaag nog niet over nagedacht heeft. Want hoe bereik je een kind dat dakloos is? In mijn beleving (of ervaring) is dat in elk geval niet per post.

Om te eindigen stel ik vast dat bijna twee maanden nadat de contouren van onze samenleving drastisch werden hertekend er helaas steeds meer mensen honger moeten lijden. Dat er steeds meer gezinnen zijn, die voorheen allicht ook al moeilijk de eindjes aan elkaar konden knopen, in een precaire situatie terecht gekomen zijn. En ook in die gezinnen proberen we actief een steen bij te dragen.

Hier ligt de focus vooral in het voorkomen van intrafamiliaal geweld. In al haar vormen. Hier en daar hoorden we al een paar stemmen waaruit bleek dat de cijfers

daaromtrent exponentieel gestegen zijn. Vanuit mijn praktijk kan ik dat alleen maar beamen. Deze crisis heeft niet alleen de hulpverlening aan huis stilgelegd maar heeft er tegelijkertijd ook voor gezorgd dat er een aantal gezinnen, waar voorheen ook al andere problematieken speelden, van de radar verdwenen zijn. En zo in een compleet isolement moeten verder leven. Zonder enig perspectief.

Persoonlijk zou het me bijzonder tevreden stemmen mochten we ons vandaag engageren om in deze gezinnen een blijvend perspectief te installeren. Omdat ik vind dat niemand het verdient om overboord gegooid te worden. Het virus op zich mag dan wel hardnekkig zijn. Het zal me vooral niet klein krijgen. Het denken onderwerpt zich immers nooit.

Meer info: Yasmina El Boubkari

- www.vergeetdekinderenniet.be
- <https://www.facebook.com/vergeetdekinderenniet/>
- yasmina.elboubkari@demens.nu

© Matthis Brabants – 9 jaar